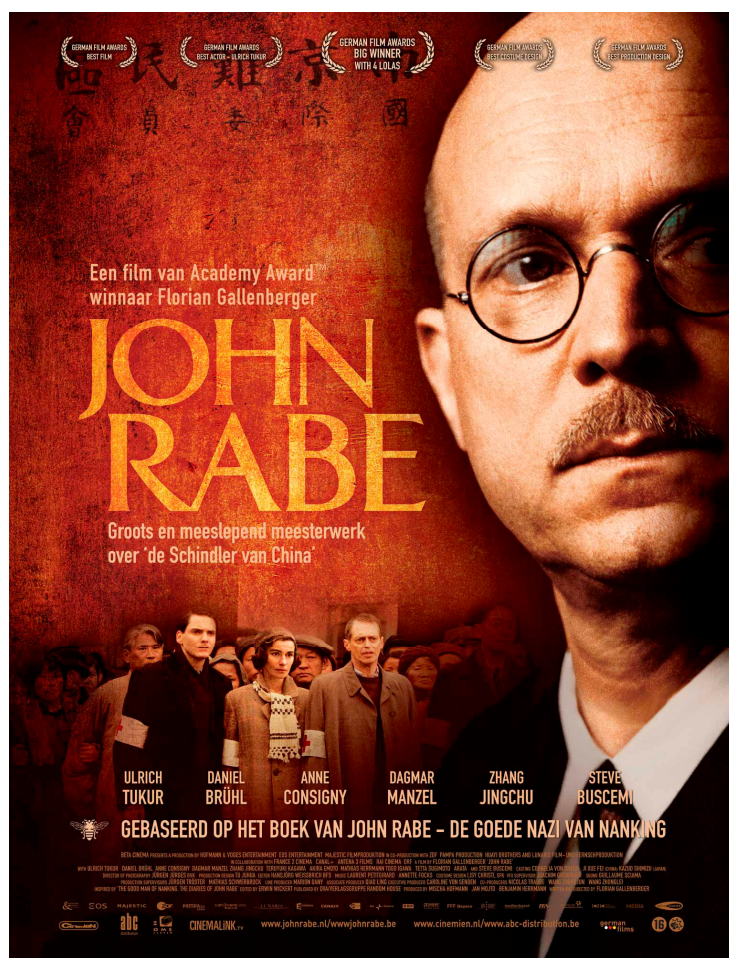

ABC Distribution
Kaasstraat 4
2000 Antwerpen
t. 03 - 231 0931
www.abc-distribution.be
info@abc-distribution.be

presenteert / présente

Persmappen en beeldmateriaal van al onze actuele titels kunnen gedownload van onze site:
Vous pouvez télécharger les dossiers de presse et les images de nos films sur:

www.abc-distribution.be

Link door naar PERS om een wachtwoord aan te vragen.
Visitez PRESSE pour obtenir un mot de passe.

JOHN RABE - synopsis nl + fr

Deze pakkende film is gebaseerd op het waargebeurde verhaal van John Rabe, die door velen beschouwd wordt als de Chinese Oskar Schindler.

Nanking 1937. De Hamburgse zakenman John Rabe is bijna dertig jaar verantwoordelijk geweest voor de plaatselijke afdeling van Siemens in de Chinese hoofdstad en moet nu terugkeren naar Berlijn. Maar tijdens zijn afscheidsfeest wordt Nanking gebombardeerd door de Japanners. Rabe opent de poorten van het bedrijf om zijn arbeiders en hun families op te vangen. De volgende morgen overleggen de buitenlanders die in de stad gebleven zijn wat ze kunnen doen tegen de Japanse agressie. De Duits-joodse diplomaat dr. Rosen stelt voor om een veiligheidszone te creëren voor de Chinese burgers en John Rabe wordt aangesteld als voorzitter. Hoewel het Japanse keizerlijke leger met harde hand optreedt tegen de Chinese bevolking, slagen Rabe en zijn meestanders erin om hun plan uit te voeren. Honderdduizenden vluchtelingen stromen het gebied binnen. Maar dan proberen de Japanners onder een vals voorwendsel de zone aan te vallen. Voor Rabe begint nu een race tegen de klok...

Nanking 1937. Le négociant hambourgeois John Rabe vit depuis une trentaine d'années dans l'ancienne capitale chinoise. Il y dirige la filiale locale de Siemens et doit rentrer à Berlin. Pendant le bal qu'il donne pour fêter son départ, Nankin est bombardé par l'armée japonaise qui vient juste de prendre Shanghai. Les gens sont pris de panique et Rabe ouvre les portes de l'usine pour que ses ouvriers et leurs familles puissent venir s'y réfugier. Le lendemain matin, les étrangers restés en ville délibèrent pour savoir que faire face au danger qui les menace. Le diplomate allemand Dr Rosen, qui est juif, propose de mettre en place une zone de sécurité pour les civils chinois. John Rabe est nommé président de la zone de sécurité de Nankin parce que l'Allemagne et le Japon sont alliés dans le conflit comme puissances de l'Axe. Alors que l'armée impériale japonaise traite la population civile chinoise avec une brutalité insoupçonnée, Rabe et les siens parviennent à arracher aux Japonais la zone de sécurité prévue. Des centaines de milliers de gens affluent vers la zone. Finalement, les Japonais projettent d'envahir la zone sous un prétexte quelconque. Pour Rabe, c'est une course avec le temps qui s'engage...

Lengte 134 min. / Taal: Duits / Land: Duitsland
Durée 134 min. / Langue: allemand / Pays: Allemagne

JOHN RABE - cast

John Rabe Ulrich Tukur
Dr. Georg Rosen Daniel Brühl
Dr. Robert Wilson Steve Buscemi
Valérie Duprès Anne Consigny
Dora Rabe Dagmar Manzel
Langshu Zhang Jingchu
Prins Asaka Yasuhiko Teruyuki Kagawa
Werner Fliess Mathias Herrmann
Kolonel Kesago Nakajima Tetta Sugimoto
Generaal Iwane Matsui Akira Emoto
Dr. Oskar Trautmann Gottfried John

JOHN RABE - crew

regie / réalisation Florian Gallenberger
scenario / scénario Florian Gallenberger
camera Jürgen Jürges
montage Hansjörg Weißbrich
productie / production Mischa Hofmann (Hofmann & Voges
Entertainment) Benjamin Herrmann (Majestic
Filmproduktion) Jan Mojto (EOS
Entertainment)
casting Cornelia von Braun
kostuums / costumes Lisy Christl
muziek / musique Laurent Petitgirard, Annette Focks

JOHN RABE - Florian Gallenberger

Florian Gallenberger (1972, München) studeerde aan de Hochschule für Fernsehen und Film in München van 1992 tot 1998. Hij kreeg al snel aandacht in de filmwereld door zijn samenwerking met Wim Wenders, een van Duitslands belangrijkste regisseurs, voor de film DIE GEBRÜDER SKLADANOWSKY (1995). Het grote succes kwam met zijn afstudeerfilm QUIERO SER waarvoor hij in 2001 de Oscar won voor beste kortfilm. Ook zijn eerste langspeelfilm SCHATTEN DER ZEIT / SHADOWS OF TIME (2004) werd door ABC distribution verdeeld.

Florian Gallenberger (1972, Munich) a complété ses études au Hochschule für Fernsehen und Film à Munich de 1992 à 1998. Il a rapidement tiré l'attention du monde du film grâce à sa collaboration avec Wim Wenders, un des réalisateurs allemands les plus importants, pour le film DIE GEBRÜDER SKLADANOWSKY (1995). Il s'est fait connaître avec son film QUIERO SER pour lequel il a reçu l'Oscar du meilleur court-métrage de fiction en 2001. Son premier long-métrage SCHATTEN DER ZEIT / SHADOWS OF TIME (2004) a été également distribué par ABC distribution.

Filmographie (een selectie / une sélection):

- 2009 John Rabe
- 2004 Schatten der Zeit
- 1999 Quiero Ser (kortfilm / court-métrage)
- 1997 Hure (kortfilm / court-métrage)
- 1997 Tango Berlin (kortfilm / court-métrage)
- 1993 Mysterium einer Notdurftanstalt (kortfilm / court-métrage)

JOHN RABE - Florian Gallenberger over John Rabe

“In maart 2006 ging ik voor het eerst op reis naar China met de dagboeken van John Rabe in mijn bagage en een idee voor een grote speelfilm in mijn hoofd, gebaseerd op de gebeurtenissen van 1937 uit het dagboek. Op dat moment was ik mij er al van bewust dat de persoon Rabe en zijn verhaal heel gevoelig liggen. Aan de ene kant zorgt het thema van het bloedbad van Nanking steeds maar weer voor spanningen tussen de verhouding van China en Japan, omdat in alle twee landen de schuldvraag anders wordt beantwoord. En dan heb je nog de Duitse kwestie: is het mogelijk om als Duitser een film te maken waarin de hoofdrol een NSDAP-lid is die door een moedige inzet van de hakenkruisvlag probeert Chinese burgers te laten ontkomen aan de Japanse aanvallers?”

“Om deze vraag voor mezelf te kunnen beantwoorden besloot ik om allereerst de context, het land China, te leren kennen, en ook hoe ze er vandaag de dag over John Rabe denken, zodat ik naast mijn theoretische kennis ook een goed visueel beeld kon krijgen. Ik wilde - zo ver dat mogelijk was - zelf ervaren wie deze persoon was voordat ik de beslissing kon nemen of men een film over hem zou kunnen maken, zou durven maken of misschien zelfs zou moeten maken.”

“Zo ging ik dus als toerist naar China zonder daar iemand in te lichten over mijn filmplannen. Ongestoord en onafhankelijk wou ik voor mijzelf een beeld creëren. Na de eerste paar dagen in Sjanghai, waar ik met verbazing naar deze fascinerende en tegelijkertijd beangstigende metropool keek, zette ik mijn reis naar Nanking voort. Op weg daar naartoe ging de mobiele telefoon over die ik net had gekocht, en waarvan alleen mijn vrouw en enkele vrienden in Duitsland het nummer hadden. Aan de lijn meldde zich een zeer vriendelijke Chinese dame, die mij in uitstekend Engels bedankte voor de moeite die ik nam met de lange reis naar China, om hier een film over John Rabe en het bloedbad van Nanking te maken. Zij moest mij helaas meedelen dat het niet mogelijk was deze film in China te kunnen maken omdat het Centrale Comité van de Communistische Partij China besloten had dat er maar een enkele, officiële film over dit onderwerp gemaakt mocht worden. En hiervoor was reeds een regisseur gekozen. Het speelt haar zeer, maar ze hoopte dat ik desondanks toch van mijn reis en het land zou genieten. Vervolgens hing zij op. Ik was sprakeloos. Hoe wist zij dat ik er was, dat ik van plan was een film over John Rabe te maken, en bovenal, hoe kwam zij aan mijn nummer? Ik kreeg de kriebels, ik werd bespied. Ik werd in de gaten gehouden door iemand die mij niet was opgevallen...”

“Aangekomen in Nanking bezocht ik het monument van het bloedbad van Nanking, wat een pakkend beeld geeft van de gruwelijkheden en het lijden. Toen ik het bestuur van het museum uiteindelijk vroeg of er nog overlevenden waren en of het mogelijk zou zijn om hen te ontmoeten, vernam ik dat er een groot aantal bejaarden bestaat dat zich het bloedbad nog kan herinneren. Echter, een afspraak met deze mensen zou alleen gemaakt kunnen worden met de toestemming van het Centrale Comité van de Communistische Partij China. En mocht ik die filmmaker uit Duitsland zijn, dan zou de aanvraag zinloos zijn, omdat ze al te horen hadden gekregen dat ons niet was toegestaan de film te maken. Ik was verbijsterd en kwaad. Ik kon niet begrijpen waarom ik overal voor gesloten deuren stond. Wat had men tegen mijn project? Al mijn verzoeken om mijn intenties uit te leggen, werden afgewezen. Voor de eerste keer was ik bereid om de film op te geven.”

“Neerslachtig ging ik, begeleid door mijn nieuwe vertaalster (de vorige had ik laten vervangen omdat ik hem ervan verdacht de spion te zijn), verder met mijn bezichtiging van de laatste overgebleven steegjes van het oude stadsgedeelte van Nanking, toen plotseling een sympathieke, lange heer met spierwit haar voor mij stond. We knikten elkaar vriendelijk toe, ik sprak mijn Ni hao uit en hij glimlachte een prachtige lach vol warmte en begrip. Ik had een idee: ik verzocht de vertaalster de oudere man te vragen of hij geboren was in Nanking en, mocht het niet al te onbeleefd zijn, hoe oud hij was. Dezelfde glimlach vormde zich weer op zijn gezicht en hij zei, dat hij 83 was en zijn hele leven in Nanking gewoond had. Ik wachtte een ogenblik om te zien of hij zou zeggen: “U bent zeker de filmmaker uit Duitsland? Dan weet u toch zeker dat ik niet met u mag praten?” Hij zei dit echter niet. Toen de vertaalster hem vertelde dat ik uit Duitsland hierheen was gekomen om er achter te komen wat John Rabe teweeg had gebracht, begonnen zijn ogen lichtelijk te glimmen en nodigde hij ons uit naar zijn thuis.”

“De heer Gao en zijn vrouw konden zich nog heel goed de tijd van de Japanse invasie herinneren. Hij was toen 13 jaar oud en was ervan overtuigd dat als je door buitenlanders aangevallen werd, je ook alleen door buitenlanders beschermd kon worden. Dit bleek in zijn geval ook waar te zijn omdat hij, samen met zijn moeder en broer en zussen, toevlucht vond in de tuin van een buitenlander. Waar was dit, vroeg ik hem. “Het huis stond bij Xiaofen Qiao, op de hoek van Guangzhoustraat.” Ik kon mijn ontroering nauwelijks verbergen. Dit was het adres van John Rabe. Op dit moment werd voor mij de vraag, of deze film zou kunnen gemaakt worden, zou durven gemaakt worden of zelfs zou moeten gemaakt worden, beantwoord: de film moet gemaakt worden.”

JOHN RABE - Florian Gallenberger about John Rabe

In March 2006 I traveled for the first time to China, and I had John Rabe's diaries in my luggage and the plan to realize a big film based on the events in the diaries from the year 1937.

Of course I was already aware at that time that the figure of Rabe and his story were a politically sensitive subject in many ways. For one thing, the Nanking Massacre provided and provides to this day reasons for tensions in the relationship between China and Japan, because the facts as well as the question of guilt are perceived very differently in both countries. But the project also presented a tricky question from the German perspective: As a German, can you make a film that has a member of the Nazi party as the lead character who tries to rescue Chinese civilians from the Japanese aggressors by using the Nazi flag?

In order to answer this question for myself, I decided to get to know first the context, the country, the place where Rabe accomplished what he did, and how he is seen today, in order to add visuals to the theoretical knowledge I had gained by reading about him. I wanted - as far as possible - to experience who this person was before I had to make the decision whether you could make a film about him, whether you may and even have to make a film about him.

So I traveled to China as a tourist without informing anyone there about my plans to make the film. I wanted to create my own image, independently and without any disturbances. After spending the first days in Shanghai and being amazed by the fascinating and terrifying brilliance of this metropolis, I continued on to Nanking with an interpreter. On the way there my Chinese cellphone rang, which I had just bought and only my wife and a few friends in Germany had the telephone number. I heard the voice of a very friendly Chinese lady, who thanked me profusely in English for taking such a long journey to China in order to make a film about John Rabe and the Nanking Massacre. However, unfortunately she had to inform me I would not be able to make this film in China, as the Central Committee of the Chinese Communist Party had decided that only one, official film will be allowed to be made on this subject, and a Chinese director has already been chosen to make the film. She is very sorry, but she hopes that in spite of everything I will enjoy my trip. And then she hung up.

I was speechless. How did she know I was there, and that I was planning a film about John Rabe, and, most of all, where did she get my number? After this phone call I was overwhelmed by a feeling that I had never had before. The feeling of being spied on. Of being observed by someone I hadn't noticed. An extremely unnerving experience. After I arrived in Nanking I visited the Nanking Massacre Memorial Hall, which gives you an idea of the magnitude of the atrocities and the suffering in a very moving way. When I asked in the museum's office if there were any survivors still living and if it would be possible to meet them, I learned that there are

a large number of elderly persons who can still remember the massacre well, but a meeting could only be arranged by the responsible office in the Communist Party, and of course only with their permission ... and if I am the filmmaker from Germany, then the request would be pointless as we have already been informed we would not be allowed to make the film.

This time it wasn't a feeling of uneasiness or speechlessness that overwhelmed me, but rather frustration. I couldn't understand why I kept running into stone walls. What did they have against our film when they hadn't even talked to us? All requests for an explanation or for permission to let myself explain our intentions were turned down on the grounds that this is the way things are and you can't change it. For the first time I was ready to drop the film.

Devastated, I inspected the few remaining alleys in the old city of Nanking with my new female interpreter (I got rid of the old interpreter because I suspected he was the "spy"), when suddenly a likeable, tall gentlemen with snow-white hair stood in front of me. We nodded at each other in a friendly manner, I said "ni hao" and he smiled a wonderful Chinese smile that radiated warmth and understanding.

Then I had an idea: I asked the interpreter to ask the elderly gentleman if he was born in Nanking, and, if it wasn't too impolite, how old he is. He smiled again from ear to ear, and said he's 83 and had lived his entire life in Nanking. I waited for a moment to see if he would say right away, "But in case you are the filmmaker from Germany, then you know you are not allowed to make the film and I also am not allowed to speak to you." But he didn't say that. Just the opposite - when the interpreter told him I had come here from Germany to find out what John Rabe had done, he got a little mistyeyed, and he invited us to his home.

Mr. Gao and his wife could remember well the time of the Japanese invasion. At the time he was thirteen years old and thoroughly convinced that when you are attacked by foreigners, only foreigners could protect you, too - which turned out to be true in his case, because he, his mother, and his siblings found refuge for a while in a foreigner's courtyard. Where was that, I asked him. "The house was by Xiaofen Qiao, on the corner of Guangzhou Street." I could barely suppress my emotions. That was John Rabe's address. Right at that moment the question of whether you could make this film, should or maybe even had to make this film, was answered for me: You had to make it.

JOHN RABE - Ulrich Tukur

Ulrich Tukur (John Rabe) is een van Duitslands meest gerenomeerde acteurs. In zijn studententijd speelde hij een rol in Michael Verhoevens *DIE WEISSE ROSE*. In München ontmoette hij vervolgens Peter Zadek, theaterregisseur, waarmee hij een creatieve en productieve samenwerking aan ging. Hierdoor startte Tukur zijn carrière in de theaterwereld van Duitsland en was veel te zien op de Deutsche Schauspielbühne in Hamburg.

Ulrich Tukur heeft vandaag de dag een lange lijst met speelfilms waarin hij o.a. naast Harvey Keitel (*Taking Sides*, 2001) en George Clooney (*Solaris*, 2003) speelt en in 2006 vertolkte hij de rol van DDR-Stasi luitenant Anton Grubitz in de oscarwinnende film *DAS LEBEN DER ANDEREN* van Florian Henckel von Donnersmarck.

Ulrich Tukur (John Rabe) est un des acteurs allemands les plus renommés. Quand il était en train d'étudier il jouait un rôle dans *DIE WEISSE ROSE* de Michael Verhoeven. Il a rencontré Peter Zadek, metteur en scène au théâtre, à Munich et il commençait à collaborer avec lui. Alors Tukur faisait son début au théâtre et il était à voir régulièrement au Deutsche Schauspielbühne à Hambourg.

Ulrich Tukur a joué dans plusieurs films entre autres à côté d'Harvey Keitel dans *TAKING SIDES* (2001) et de George Clooney dans *SOLARIS* (2003), en 2006 il a joué le lieutenant-colonel de la Stasi Anton Grubitz dans *LA VIE DES AUTRES* de Florian Henckel von Donnersmarck.

Filmographie (een selectie / une sélection):

- 2009 John Rabe
- 2009 Das Weisse Band
- 2007 Séraphine
- 2006 Das Leben der Anderen
- 2003 Solaris
- 2001 Taking sides

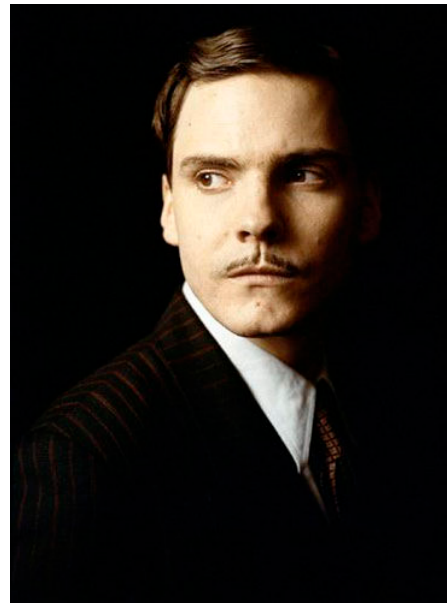
JOHN RABE - Daniel Brühl

Daniel Brühl (Dr. Georg Rosen) speelde de hoofdrol in de hit Good Bye, Lenin! uit 2003. Brühls rol leverde hem de prijs voor beste acteur op tijdens zowel de Europese en de Duitse Film Awards. Brühl won al eerder de prijs voor beste acteur tijdens de Duitse Film Awards voor zijn rol in de eerste speelfilm van Hans Weingartner, Das Weiße Rauschen. Al in 1995 verscheen Brühl in verschillende bijrollen op televisie en in film. Hij brak door in Duitsland met een rol als een middelbare scholier met een gebroken hart in de hit Schule (2000) van Marco Petty. Hij werd in 1978 geboren in Barcelona, spreekt naast Duits vloeiend Spaans, Engels en Frans, en speelde ook in de Spaanse film Salvador (2007). Dit jaar was hij te zien in de nieuwe film van Quentin Tarantino, Inglourious Basterds, als soldaat Fredrick Zoller.

Daniel Brühl (Dr. Georg Rosen) est devenu connu avec son rôle dans Good Bye, Lenin! en 2003. Il gagnait le Prix pour Meilleur Acteur au European Film Awards aussi bien qu'au German Film Awards. Brühl avait déjà gagné le Prix pour Meilleur Acteur au German Film Awards pour son rôle dans le premier long-métrage de Hans Weingartner, Das Weiße Rauschen. Pendant 1995 Brühl a joué des petits rôles dans des productions à la télévision et sur grand écran. Sa carrière démarrait en Allemagne quand la joué l'étudiant avec le cœur brisé dans Schule (2000) de Marco Petty. Il est né en 1978 à Barcelone, il parle non seulement l'allemand mais aussi l'espagnol, l'anglais et le français. Récemment il a joué dans le film espagnol Salvador (2007) et en 2009 il jouait le soldat dans Inglourious Basterds de Quentin Tarantino.

Filmographie (een selectie / une sélection):

- 2009 Inglourious Basterd
- 2009 The countess
- 2009 John Rabe
- 2008 Krabat
- 2007 Salvador
- 2007 Two days in Paris
- 2004 The edukators
- 2003 Goodbye, Lenin!
- 2002 Das Weiße Rauschen

JOHN RABE - Steve Buscemi

STEVE BUSCEMI's (Dr. Robert Wilson) carrière begon in 1986 met de film Parting Glances en hij heeft sindsdien een lange lijst films achter zijn naam staan. Hij speelde in Reservoir Dogs (1992), Con Air (1997) en Armageddon (1998). Buscemi is een favoriet van de Coen-brothers, zo speelde hij in onder meer Fargo (1996) en The Big Lebowski (1998).

De in New York geboren Buscemi, zijn vader was Italiaans-Amerikaans en zijn moeder was Iers-Amerikaans, werkte mee aan de televisiehit The Sopranos. Hij regisseerde enkele afleveringen en vertolkte vanaf 2004 de rol van Tony Soprano's neef en jeugdvriend. Buscemi was vaker actief als schrijver-regisseur, zo werkte hij voor en achter de schermen van de remake van Theo van Gogh's Interview (2007).

Le carrière de STEVE BUSCEMI (Dr. Robert Wilson) commençait en 1986 avec le film Parting Glances et depuis ce début il a rassemblé une longue liste de films derrière son nom. Il a joué dans Reservoir Dogs (1992), Con Air (1997) et Armageddon (1998). Buscemi est un des acteurs favoris des frères Coen, il jouait dans plusieurs de leurs films e.a. Fargo (1996) et The Big Lebowski (1998).

Buscemi est né New York, son père était italien-américain, sa mère irlandaise-américaine. Il a aussi collaboré au feuilleton réussi The Sopranos. Il a mis en scène quelques épisodes et depuis 2004 il jouait le rôle du neveu et ami de Tony Soprano. Buscemi était souvent actif comme écrivain-réalisateur, il a travaillé sur et derrière l'écran pour le remake du film Interview (2007) de Theo van Gogh.

Filmographie (een selectie / une sélection):

- 2009 John Rabe
- 2007 Interview
- 2005 Romance & cigarettes
- 2003 Big fish
- 1998 Armageddon
- 1998 The Big Lebowski
- 1997 Con air
- 1996 Fargo
- 1992 Reservoir dogs
- 1986 Parting glances

JOHN RABE - Anne Consigny

ANNE CONSIGNY werd in Alençon, Frankrijk geboren in 1963. Ze begon in 1972 met acteren en stond de afgelopen 30 jaar op de podia van de meest prestigieuze theaters van Frankrijk, waaronder ook het wereldberoemde Comédie Française. Pas de laatste jaren nam ze ook de hoofdrollen in internationale filmproducties voor haar rekening, wederom met veel succes.

Ze werd genomineerd voor de César voor Beste Actrice voor haar rol in Stéphane Brizé's "NOT HERE TO BE LOVED" (2005), en ontving lovende kritieken voor haar de rol die ze neerzette in Julian Schnabel's "THE DIVING BELL AND THE BUTTERFLY," welke de Prijs voor Beste Regisseur wegsleepte op het Cannes Film Festival 2008.

ANNE CONSIGNY est née en Alençon, France en 1963. Elle commençait à acter en 1972 et le trente années passés elle a joué sur les podia des théâtres les plus prestigieux de France, La fameuse Comédie Française inclus. Ce n'est que les derniers années qu'elle a commencé à jouer dans des productions de film internationaux de nouveau avec beaucoup de succès.

Elle a été nominée pour le César pour Meilleure Actrice pour son rôle dans "NOT HERE TO BE LOVED" (2005) de Stéphane Brizé, et elle n'a reçu que de bons critiques pour son rôle dans "LE SCAPHANDRE ET LE PAPILLON" de Julian Schnabel, qui recevait le Prix pour Meilleur Réalisateur au Festival du Film de Cannes en 2008.

Filmographie (een selectie / une sélection):

- 2009 John Rabe
- 2008 Les herbe folles
- 2008 La première étoile
- 2008 Un ange à la mer
- 2008 Un dernier pour la route
- 2008 Rapt
- 2008 Bambou
- 2007 Le scaphandre et le papillon
- 2005 36, quai des orfèvres

JOHN RABE - Awards

John Rabe grote winnaar Lola's!

Florian Gallenbergers film viel in de prijzen op de jaarlijkse Deutsche Filmpreis-uitreiking:

Best Film

Best Actor (Ulrich Tukur)

Best Production Design (Juhua Tu)

Best Costume Design (Lisy Christl)

Nominaties gingen ook naar:

Best Supporting Actor (Steve Buscemi)

Best Director (Florian Gallenberger)

Best Cinematography (Jürgen Jürges)

Acteur Ulrich Tukur won de prijs voor beste acteur tijdens de Bavarian Film Awards.

John Rabe grand vainqueur aux Lola's!

Le film de Florian Gallenberger gagnait plusieurs prix au German Film Awards:

Best Film

Best Actor (Ulrich Tukur)

Best Production Design (Juhua Tu)

Best Costume Design (Lisy Christl)

Le film était aussi nominé dans des catégories suivantes :

Best Supporting Actor (Steve Buscemi)

Best Director (Florian Gallenberger)

Best Cinematography (Jürgen Jürges)

L'acteur Ulrich Tukur gagnait aussi le Pris pour Meilleur Acteur aux Bavarian Film Awards.

JOHN RABE - Background information

The businessman John H. D. Rabe (born November 23, 1882, in Hamburg; died January 5, 1950, in Berlin) is, along with Marx and Engels, the most famous German in China. For his humanitarian deeds in the Second Sino-Japanese War, the New York Times called him the "Oskar Schindler of China," and the Chinese refer to him as a "living Buddha."

After studying business and then spending several years in Africa, John Rabe went to China in 1908. From 1911 to 1938 he worked there at Siemens China Co., a subsidiary of the German Siemens company. In 1931 he was named Siemens company manager in Nanking.

The establishment of a safety zone on the grounds of the Siemens Company

Together with several other foreigners who stayed in the city, John Rabe organized in 1937/38 the establishment of a safety zone measuring approximately four square kilometers during the notorious Nanking Massacre (the city now known as "Nanjing") to protect at least a portion of the civilian population from the Japanese army. Thus he was able to rescue thousands of lives. Approximately 250,000 civilians were given refuge, food, and clothing in the safety zone. About 600 people camped in his courtyard. In addition, Rabe made sure that the people received medical care, and he personally protected women and children who were threatened by Japanese soldiers. Rabe had a Nazi flag raised on his property to ward off the Japanese pilots from bombing his house. For the most part the company property was spared from being bombed or attacked by the Japanese army.

In February 1938, Siemens ordered John Rabe to return to Berlin. The Gestapo arrested him after he pointed out the war crimes of the Japanese in lectures and in a letter to Adolf Hitler. They destroyed his photographs and films of the massacre. After the war, Rabe's request to be denazified was denied by the British at first; however, based on his humanitarian actions; it was granted in the end. Out of gratitude, the Chinese government paid him a small pension until his death. John Rabe, however, died poor and forgotten in Berlin on January 5, 1950, from a stroke.

In 1997, the Chinese government had Rabe's coffin moved to the Nanking Massacre Memorial Hall in Nanking. It wasn't until 2003 that Germany paid tribute to Rabe's humanitarian deeds.

The Second Sino-Japanese War and the Nanking Massacre

The global economic crisis of 1929 was especially hard on Japan as well, and so the country expanded its colonization efforts in the 1930s. The Guangdong Army of Japan provoked China by blowing up train tracks in Japan and claiming the Chinese government was responsible. This was used as a pretext to occupy Manchuria, which was rich in natural resources. They

succeeded in occupying Manchuria without much resistance from the Chinese, because the country was weakened by the civil war between the Nationalist and Communist groups. Then Japan established a puppet state in North China, called Manchukuo, in order to administer the occupied territory. The last Chinese emperor was formally installed as the head of state, but he didn't have any power.

China resisted by initiating a trade embargo against Japan, and exports to Japan were reduced to one sixth of what they were before. An incident in 1932, when five Japanese monks were beaten in Shanghai (one of the monks died from his injuries shortly afterwards), was seized by the Japanese media and used to increase the Japanese population's animosity toward China. This resulted in Japan bombing Shanghai, the trade centre of South China, on January 29, 1932. China was forced to end its trade embargo, and a demilitarized zone was set up around Shanghai. In May 1933 China and Japan agreed to an armistice.

The beginning of the Sino-Japanese war

On July 7, 1937, there was another confrontation between the two countries. On Marco Polo Bridge outside the gates of Peking, Japanese and Chinese soldiers exchanged fire and this resulted in the outbreak of the Second Sino-Japanese War. The Japanese reckoned with a quick victory over China, as the country was still embroiled in a civil war. But the second battle for Shanghai lasted longer than expected and caused heavy losses on both sides. Japan finally won the battle in mid-November, when the 10th Imperial Japanese Army landed in the Bay of Hangzhou and encircled the Chinese troops.

On December 8 the Japanese troops reached Nanking, which at that time was the capital of South China, and besieged the city. Japanese airplanes dropped leaflets with demands that the defenders surrender the city. When the Chinese didn't react to these demands, the battle for Nanking began.

The Japanese bombarded Nanking, and on December 12 the Chinese commander of the city ordered his troops to retreat. The soldiers fled, leaving their weapons and uniforms behind. Some of them robbed civilians of their clothes.

The Nanking Massacre

On December 13, 1937, the Nanking Massacre started and lasted for about eight weeks. According to historians' estimates, more than 200,000 civilians and prisoners of war were murdered within a short span of time by the Japanese soldiers, and women and children were raped.

There was widespread robbery and arson. Not only did the Japanese soldiers kill Chinese soldiers and prisoners of war, they also killed civilians. The soldiers searched specifically for young men who were suspected of having fought in the Chinese army. Witnesses reported that

thousands of young Chinese, soldiers as well as civilians, were driven to the outskirts of the city, where they were gunned down with machine guns, beheaded, or covered with gasoline and burned alive. Most of the journalists, foreigners, and diplomats left the encircled Nanking. Some of the foreigners, businessmen, and missionaries who stayed behind established the International Committee for the safety of Nanking.

The German businessman Jon Rabe was elected chairman of the committee. John Rabe was probably chosen because as a German and a member of the Nazi party he could exert more influence on the Japanese, as Japan and Germany had signed the Anti-Comintern pact in 1936, allying themselves against the Soviet Union. In collaboration with the International Committee, he succeeded in establishing a safety zone, which rescued the lives of more than 250,000 people. The reporters who had stayed in the city were censored sharply by the Japanese armed forces. And so the numerous reporters, in particular the Japanese reporters, did not report about the atrocities, although many of them reported about the atrocities after the war.

Dealing with the historical burden

The incidents in Nanking are considered to be the darkest chapter in Japanese history, which to this day is a burden on Japanese and Chinese relationships. The precise events and number of victims are disputed. At the Tokyo War Crime Tribunal there was a reference to "more than 200,000 victims."

Ultrationalist circles in Japan, on the other hand, assume that the number of victims was much lower. Research and debates on the massacre have been conducted since the 1970s in Japan, but to this day the Japanese government has not officially acknowledged the scale of the Nanking Massacre. In the beginning, some politicians denied the massacre had even taken place at all, denouncing the reports on the massacre as Chinese propaganda. Imperial Japanese Army reports and eyewitness reports of Japanese soldiers prove without a doubt, however, that the atrocities were committed by the Imperial Japanese Army in Nanking.

The American journalist Iris Chang was the first to bring the incidents in Nanking to the attention of the general public. In 1997 she published her book "The Rape of Nanjing. The Forgotten Holocaust of World War II." Another excellent historical source on the Nanking Massacre in 1937 is the extensive diary of John Rabe, which was published at the end of 1996.

HARVARD-PROFESSOR WILLIAM KIRBY ON JOHN RABE AND THE FILM

The Japanese sack of Nanjing, then the capital of China, was a horrific event. The mass execution of soldiers and the slaughtering and raping of tens of thousands of civilians took place in contravention of all rules of warfare. What is still stunning is that it was public rampage, designed to terrorize. It was carried out in full view of, and irrespective of the views

of, international observers such as John Rabe. And it was not a temporary lapse of discipline, for it lasted seven weeks.

Mr. Rabe was among those who helped the world know about Nanjing; later on, his information, as reported by others, would be brought to the post-war International Military Tribunal of the Far East. As a result the broad story of the Nanjing massacres became well known, and is now included in all standard histories of this period, except, unfortunately, in Japan.

John Rabe was a businessman of ordered discipline who lived the comparatively privileged life of a Westerner in pre-war China. He kept a diary - a truly important historical document - which provides the foundational narrative of this film. True to the diary, the film shows us the steady, frightening progression of this tragedy, day by day, at times hour by hour. It captures the fear and terror of Nanjing's inhabitants as they confronted, defenceless, the Japanese onslaught. It understands the tensions and anxieties of Nanjing's small and divided foreign community. If the film JOHN RABE fictionalizes certain details, it is true both to the essence of the man, John Rabe, and to the historical horror that was Nanjing in December 1937. That is why it can move with ease from dramatized to documentary footage of the same terrible events. This is a gripping and poignant film that brings life to this story of death.

The film, like the diary, is important also because it also tells a story that is not well remembered: the courage of Mr. Rabe and the group of foreigners who established the International Committee of the Nanjing Safety Zone, in which hundreds of thousands of Chinese sought and found refuge. As the city was being burned and its inhabitants assaulted; as the Japanese closed hospitals and filled morgues; and as chaos reigned around them, this Committee performed acts of selfless heroism that deserve to be remembered.

Mr. Rabe was a German businessman and indeed a member of the NSDAP. At a time when Germany enjoyed strong relations with both China and Japan, he tried not to mediate, but to moderate the disaster of the Japanese-Chinese war. From his diary, we see an ordinary man called to extraordinary work by the most awful of times. John Rabe was a reluctant but inevitable hero.

One of the leading sinologists worldwide, Professor William C. Kirby is one of the most distinguished China historians of his generation. He has been a history professor since 1992 at Harvard University, and currently he is a professor of business administration at the Harvard Business School as well as a professor of China studies at Harvard University. His research focuses on the economic and political history of China from an international viewpoint, and he has authored several standard reference works. In 2006 he was awarded an honorary doctorate from the Freie Universität Berlin.

JOHN RABE - Excerpts from John Rabe's diaries

September 21, 1937

Today in the land of my hosts, who have treated me well for three decades, there is bitter hardship everywhere. The wealthy are fleeing, the poor must stay behind. They don't know where they should turn. They don't have the means to flee. Aren't they in danger of being slaughtered in large numbers? Shouldn't one make the attempt to help them? At least save some of them? Even if they're only our own people, our own employees?

November 29, 1937

I continue to hope that Hitler will help us. A simple, frugal person - like you and I - will have the deepest empathy for the misery of his own people, as well as for that of China. There's not one of us among the Germans or foreigners who isn't absolutely convinced that one word from Hitler, and only from him, would have the greatest amount of influence on the Japanese authorities in favour of the safety zone we've proposed, and he won't say this word!

December 24, 1937

Dr. Wilson showed me some of his patients. The woman with the many bayonet wounds on her face, who was brought in after a miscarriage, is doing well, relatively speaking. A sampan owner with a bullet wound in his lower jaw and burns all over his body, because they poured gasoline over him and set him on fire, could still speak a few words, but he'll probably perish before the day is over: Almost two-thirds of his skin is burned off. I even went down to the morgue in the cellar and had the corpses unwrapped that were brought in last night. A civilian was among them, with his eyes burned out and his head completely scorched; Japanese soldiers poured gasoline over him, too. The corpse of a small boy, about seven years old, had four bayonet wounds, one wound on his stomach was about the length of a finger. He died, without crying out in pain, two days after he was delivered to the hospital.

I had to look at so many corpses this past week that I can hardly keep my nerves under control when I see such horrible sights. One can't be in the mood for "Christmas" with all this, but I want to see such atrocities with my own eyes, so I can be an eyewitness later on. You can't cover up such horrible deeds!"